

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Imatges del Bon Pastor

Permeteu-me que m'adreci avui especialment als pastors de l'Església, a mi mateix com a bisbe, als preveres i als diaques. Perquè necessitem de vegades actualitzar la consciència del que som, de la nostra pròpia identitat. Quan Jesús va enviar els seus apòstols a predicar la Bona Nova, aquests es van dispersar per tot el món i van anar predicant i creant i fundant comunitats, esglésies, deixant-hi uns representants seus, un successor seu com a bisbe, amb uns ancians i uns diaques com a col·laboradors seus. Així ho veiem en els Fets dels Apòstols i en les cartes de sant Pau. Aquest és l'origen de les esglésies locals o particulars unides entre si amb els vincles de la fe i de la caritat i formant així l'Església universal.

Però, quina és l'essència i quins són els trets característics d'aquests successors dels apòstols i dels seus col·laboradors que ja des dels primers moments de l'Església trobem com a responsables de les comunitats cristianes? Podríem resumir-ho en tres idees: consagració, comunió i missió. La imposició de les mans ens ha consagrat units a Jesucrist el Bon Pastor, i d'aquí en deriva la comunió que ens uneix amb ell i entre nosaltres i la missió que és continuació de la de Jesucrist en venir al món, i que compartim també entre nosaltres.

En aquest sentit, la missió dels bisbes, dels preveres i dels diaques és la mateixa que la dels apòstols, i la d'ells va ser participar de la mateixa missió de Crist, com ell mateix els va dir després de ressuscitar: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també us envio jo a vosaltres» (Jn 20,21). I dies després, abans de pujar al cel els va dir: «He rebut plena autoritat al cel i a la terra. Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-

El Bon Pastor, atribuït a José Vergara

los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20).

Per això es pot dir, en resum, que la identitat i la missió dels bisbes, dels preveres i dels diaques és que són imatge i presència de Jesús Bon Pastor enmig del món. Això és el que som, aquesta és la nostra identitat pròpia, de manera que qui ens miri hi vegi la imatge de Jesús Bon Pastor, que dona la vida per les seves ovelles.

I, en segon lloc, la seva és una missió de servei, som servidors no amos, perquè també el mateix Jesús, quan un dia els apòstols discutien entre ells perquè volien els primers llocs, ell els va cridar i els va dir: «Ja sabeu que els governants de

les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'Home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per a tothom» (Mt 20, 25-28).

Només així podem entendre què és un bisbe que literalment significa supervisor, què són els preveres que significa ancians i què són els diaques que vol dir servidors. Certament, no és fàcil això en el món actual i només es pot entendre en la mesura que tenim la mirada i el cor posats en Jesús present en l'Església, no com a un grup o associació, sinó no com a veritable família de Déu en la qual cada un tenim un paper, una missió, i tots som necessaris com passa també en la família humana. I com a família ens necessitem també els uns als altres, necessitem viure i experimentar la fraternitat ministerial entre nosaltres, i necessitem també experimentar l'ajut, la col·laboració, la pregària i l'afecte dels fidels.

Ser presència de Jesús que és el Bon Pastor i Servidor, aquesta és la identitat del ministre de l'Església, aquesta és la vocació a la qual hem estat cridats, i aquesta és la petició que li hem de presentar tots, que cridi i ens enviï més servidors seus, consagrats a ser presència seva. Com diu també Jesús: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors» (Lc 10,2). Perquè els necessitem.

Ser presència de Jesús que és el Bon Pastor i Servidor, aquesta és la identitat del ministre de l'Església, aquesta és la vocació a la qual hem estat cridats, i aquesta és la petició que li hem de presentar tots, que cridi i ens enviï més servidors seus, consagrats a ser presència seva. Com diu també Jesús: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors» (Lc 10,2). Perquè els necessitem.

ENTREVISTA

Un Jubileu inoblidable

ADRIÀ HERNÁN VÁZQUEZ

L'Adrià és un noi sord que va néixer fa 23 anys a Barcelona. Va estudiar un grau de jardineria al CEE Castell del Foix i actualment treballa en la neteja i la jardineria d'espais municipals. Cada setmana participa de les activitats de la Pastoral del Sord de Barcelona. A finals de juliol va viure el Jubileu dels Joves a Roma, que va reunir més d'un milió de nois i noies d'arreu del món. D'aquells dies destaca haver pogut coincidir i compartir aquesta experiència inoblidable amb joves disCapacitats com ell. Aquest cap de setmana celebrem el Dia Internacional de les Persones Sordes.

Per què, per a tu, aquest Jubileu ha estat inoblidable?

A Roma vaig poder col·laborar molt amb els meus companys de la Pastoral del grup de disCapacitats. Intentava ajudar amb la cadira de rodes, oferir aigua als meus amics quan feia calor, vaig disfrutar molt servint-los.

Com vau viure l'experiència?

El grup de joves de la Pastoral dels disCapacitats vam viure el Jubileu d'una manera molt especial. Vam poder estar molt a prop del papa Lleó. El seu helicòpter va aterrar al costat d'on dormíem nosaltres! Ens van cuidar molt: vam poder dormir en una zona adaptada, on se'ns van oferir llits per descansar a la nit, ens anaven donant aigua per la calor... Vam estar en una zona reservada per a persones amb disCapacitat, a primera fila!

Per què et fa feliç compartir la fe amb persones com tu, a la Pastoral del Sord?

Fa prop de sis anys que participo de la Pastoral del Sord. Vaig començar rebent catequesis, participant de l'Eucaristia, fins que vaig decidir rebre els sagraments de la Comunió i de la Confirmació. Ara, cada dissabte procuro col·laborar a les misses fent d'escolà. A la Pastoral tenim un grup de joves que compartim experiències i ens ajudem molt. Junts, anem creixent en la fe. Som molt feliços.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Esperança atenta, compromesa, autèntica

Un bon nombre de persones viuen situacions que no fan fàcil l'esperança: la violència subtil o manifesta, la por paralitzadora, la manca de perspectives, la malaltia ineludible, les dificultats afegides, la soledat aclaparadora, la baixa autoestima, la subsistència difícil... Els cristians, apropant el missatge de Jesús, missatge de confiança i de pau, podem ser portadors d'esperança en un context que, sovint, l'esvaeix, l'oculta, l'allunya, la menysté o la marfon. Quantes esperances perdudes, ocultades, truncades, segades, burlades...

Apropar esperança a les persones i als àmbits en els quals desenvolupem la nostra vida pressuposa determinades actituds: una voluntat de coherència i fidelitat que no comporta tenir idees rígides, però sí tenir criteris assumits i fer-ne font de compromís; desenvolupar les pròpies capacitats i fer que els altres ho facin; accentuar més la confiança que no pas la sospita o el desencís amb relació a les persones (un mateix i els altres)... però amb lucidesa: tenir una actitud de confiança no vol dir ser ingenu!

L'esperança no és somniari despert, ni simplement ser optimista, ni creure que nosaltres acabarem triomfant o tenint raó, ni creure que som els únics que estem en la bona direcció i que els

altres encara no se n'han adonat. L'esperança és una mirada lúcida sobre el present, sobre nosaltres mateixos i sobre els altres. Lúcida vol dir atenta a allò de bo que hi ha arreu i que es pot potenciar; amb criteris bàsics per discernir en funció d'allò que val la pena en un moment en el qual la complexitat ens impedeix tenir solucions preestablertes; desenvolupar una actitud atenta, indagadora i creativa davant la vida, i compromesa, amb consciència clara d'allò que és irrenunciable, intolerable, allò del qual no es pot dimitir.

Si som capaços de donar resposta personal i com a comunitat, amb l'esforç que convingui i malgrat les dificultats, a totes aquestes qüestions, descobrirem que l'esperança és un tret indispensable de tota vida amb desig de ser plena. Podem anhelar i esperar allò que no veiem. Del que es tracta és de donar d'una manera concreta i confiada aquesta resposta perquè sabem en mans de qui estem. Com diu la Carta als romans: «Més encara: fins i tot en les tribulacions trobem motiu de gloriar-nos, perquè sabem que la tribulació engendra paciència; la paciència, virtut provada; la virtut provada, esperança. I l'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors» (Rm 5,3-5).

PASTORAL DEL SORD DE BARCELONA

«La disCapacitat no és invisible»

MN. XAVIER PAGÈS I CASTAÑER

Director del Secretariat diocesà de pastoral per a les Persones amb disCapacitat

A finals d'abril, un grup de la **Pastoral del Sord de Barcelona** acompanyats d'altres persones amb diverses disCapacitats, vam poder participar al «nostre» Jubileu a Roma. Un pelegrinatge organitzat pel **Secretariat diocesà de Pastoral per a Persones amb disCapacitat**. Entre altres actes —en el marc de la Plaça de Sant Pere i amb persones procedents de 95 països— vam participar d'una catequesi de l'arquebisbe Mons. Rino Fisichella, amb una estona de pregària, reflexió i alguns testimonis.

Ens va convidar a **viure el Jubileu de i amb l'Esperança** que acompanya i guia tota la nostra vida. «**Vosaltres sou al cor de l'Església**», va afirmar l'arquebisbe, referint-se a les persones més vulnerables i fràgils que no sempre reben l'atenció que mereixen. En la feblesa hem de trobar la nostra vocació a l'Església; la debilitat és una oportunitat per estimar-nos encara més. Fer de la nostra disCapacitat la força de l'amor

que es dona a tothom, perquè qui experimenta les limitacions, és testimoni de l'amor de Crist. Aquells dies es va constatar com **la disCapacitat no és invisible**.

Una novetat d'enguany és que, des de finals de gener, gràcies a una proposta del Dicasteri de Comunicació del Vaticà, procurem oferir **la interpretació en Llengua de Signes**, en directe i en diferit, de **les paraules del Papa a l'Àngelus** i algunes altres de les seves intervencions, fent que també les puguin entendre les persones sordes. Amb la imatge del QR us oferim l'accés al canal.

Amb motiu del **Dia Internacional de les Persones Sordes**, que celebrem el darrer cap de setmana de setembre, us recordem que per a més informació sobre les activitats d'atenció pastoral a les persones sordes, podeu visitar i contactar a través del web:

www.pastoraldelsord.org

Lectures de la missa diària i santoral

29. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 7,9-10,13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jn 1,47-51]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants). Sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibrers, biblistes i traductors. Santa Sofia, viuda.

1. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Lc 9,57-62]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux i dra. de l'Església, patrona de les missions. Sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Dijous [Ex 23,20-23a / Sl 90 / Mt 18,1-5,10]. Sants Àngels de la Guarda. Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946). Sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta. Sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dissabte [Ba 4,5-12,27-29 / Sl 68 / Lc 10,17-24]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes, els veterinaris i els pessebristes. Sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ † Diumenge vinent, diumenge vinent XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3; 2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8,13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

Intencions del Sant Pare per al mes d'octubre

Preguem perquè creients de diferents tradicions religioses treballem junts per a defensar i promoure la pau, la justícia i la fraternitat humana.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a. 4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

Salmo responsorial (145)

R. Lloa el Senyor, ànima meua.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis.

Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepreensible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.

Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres.

El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: «Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames». Abraham li respongué: «Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on soc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre.»

El ric digué: «Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meua. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments». Abraham li respongué: «Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin». El ric contestà: «No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran». Li diu Abraham: «Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.»

Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de aquellos que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil, se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados, y se acabará la orgía de los disolutos.»

Salmo responsorial (145)

R. ¡Alaba, alma mía, al Señor!

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciència, la mansedumbre.

Combate el buen combate de la fe, conquista la vida eterna, a la que fuiste llamado y que tú profesaste noblemente delante de muchos testigos.

Delante de Dios, que da la vida a todas las cosas, y de Cristo Jesús, que proclamó tan noble profesión de fe ante Poncio Pilato, te ordeno que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que, en el tiempo apropiado, mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único que posee la inmortalidad, que habita en una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver.

A él honor y poder eterno. Amén.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banquetaba cada día. Y un mendigo llamado Lázaro estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que caía de la mesa del rico. Y hasta los perros venían y le lamían las llagas.

Sucedió que se murió el mendigo, y fue llevado por los ángeles al seno de Abrahán. Murió también el rico y fue enterrado. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantó los ojos y vio de lejos a Abrahán, y a Lázaro en su seno, y gritando, dijo: «Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaro que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas».

Pero Abrahán le dijo: «Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en tu vida, y Lázaro, a su vez, males: por eso ahora él es aquí consolado, mientras que tú eres atormentado. Y, además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que los que quieran cruzar desde aquí hacia vosotros no puedan hacerlo, ni tampoco pasar de ahí hasta nosotros».

Él dijo: «Te ruego, entonces, padre, que le mandes a casa de mi padre, pues tengo cinco hermanos: que les dé testimonio de estas cosas, no sea que también ellos vengan a este lugar de tormento». Abrahán le dice: «Tienen a Moisés y a los profetas: que los escuchen». Pero él dijo: «No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán».

Abrahán le dijo: «Si no escuchan a Moisés y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto».

COMENTARI

Serem rics davant de Déu, si estimem i compartim

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

En temps del profeta Amós, més de set-cents anys abans de Jesucrist, aquell home de Déu, fa arribar al seu poble unes duríssimes paraules referent als rics, que cofois amb la seva situació, es desentenien dels més pobres i desvalguts, i s'aprofitaven d'ells per tal d'aconseguir els seus injustos interessos.

Diu el text del profeta: «viuen tranquils i segurs, s'estiren en llits de marfil, s'aclofen als sofàs, mengen a desdir».

Ben segur que la realitat d'alguns rics d'avui, no és massa diferent; ni tampoc ho és la d'alguns poderosos dels pobles i nacions.

Nosaltres, enmig de les nostres situacions particulars, tampoc ens hi podem encallar, ni autojustificar en les riqueses i qüestions més o menys favorables que puguem tenir. No podem tancar-nos en el propi benestar. Cal que els pocs o molts diners i comoditats que tinguem, no ens enlluernin i ens tanquin, i ens facin incapaços d'ajudar i compartir el que tinguem, amb els que més ho necessiten.

El nostre món és complicat, i sovint ens costa trobar la millor manera d'actuar, perquè no entenem moltes coses, i no acabem de saber el que és més convenient de realitzar en cada moment i situació, per fer el bé.

Diem que volem promoure la pau, la felicitat i la justícia, com a bons fills de Déu que volem ser; però ens costa posar-ho a la pràctica.

Sant Pau deia a Timoteu, i ara ens diu a tots nosaltres: «Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe.»

Sovint pensem que davant de moltes de les situacions del nostre món, nosaltres no hi podem fer gran cosa; però sí que hem d'adreçar al Senyor les nostres pregàries, que ens han de portar a viure i actuar, allí on ens trobem, a realitzar i ser propagadors de la pau, l'amor, la justícia i la fe.

No n'hi ha prou de denunciar les injustícies promogudes pels rics i els que tenen gran poder. Cal que des de la nostra situació particular, siguem un bon exemple i testimoni de la gran fraternitat que hem de tenir amb totes les persones.

Sigui quina sigui la nostra raça, llengua, situació cultural i social, ens hem d'ajudar i estimar. Així serem rics davant de Déu.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 29 de setembre, a les 9.30 h. Trobada del clergat al Bisbat.

Divendres 3 d'octubre, a les 13 h. Celebració Sant Francesc de Borja amb la Companyia de Jesús al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

Dissabte 4 d'octubre, a partir de les 16 h. Har Tabor a Can Guitet (Montmeló).

Diumenge 5 d'octubre, a les 12 h. Confirmacions i festa patronal de la Mare de Déu del Roser de Les Fonts. / **A les 17 h,** romiatge arxiprestal de Terrassa a Montserrat.

Notícies

Terrassa celebra el sisè aniversari de l'Adoració Perpètua. El dijous 18 de setembre, a les 7 de la tarda, es va celebrar el sisè aniversari de l'Adoració Perpètua a Sant Pere de Terrassa amb una missa presidida pel bisbe Salvador i una nombrosa participació de feligresos i col·laboradors dels recessos d'Emaús, Effetà i Bartimeu. L'acte, que va incloure testimonis, música i un refrigeri popular, va recordar la tasca ininterrompuda de la Capella del Santíssim a la Seu d'Ègara, on nombroses persones vetllen dia i nit des de fa sis anys davant el Santíssim, oferint un espai permanent de pregària i acollida.

ció de feligresos i col·laboradors dels recessos d'Emaús, Effetà i Bartimeu. L'acte, que va incloure testimonis, música i un refrigeri popular, va recordar la tasca ininterrompuda de la Capella del Santíssim a la Seu d'Ègara, on nombroses persones vetllen dia i nit des de fa sis anys davant el Santíssim, oferint un espai permanent de pregària i acollida.

Inici de curs de les germandats rocières a la Catedral de Terrassa. La

Catedral de Terrassa acollí l'inici de curs de les germandats rocières de la FECAC amb una Missa presidida per Mons. Cristau i la presència d'autoritats civils i locals. El bisbe Salvador destacà en l'homília la importància de la fraternitat, el servei i la transmissió de les arrels culturals i religioses.

Jubileu dels Catequistes a la diòcesi de Terrassa. El dissabte 20 de setembre, la diòcesi de Terrassa celebrà el Jubileu dels Catequistes amb un pelegrinatge des de l'Escola Vedruna Vall fins a la Catedral, on el bisbe Salvador presidí la Missa. La jornada continuà amb una conferència de la Dra. Paula Mayoral sobre l'acompanyament dels infants en la catequesi i amb la presentació del treball de curs als diferents arxiprestats, finalitzant a migdia amb un ambient de comunió i entusiasme pastoral.

A més a més...

Actualitat del beat Gaietà. L'any 2024 fou beatificat Mn. Gaietà Clausellas i Ballvé, prevere sabadellenc martiritzat el 1936. Home senzill, pobre i malaltís, predicà l'Evangeli amb la vida: pare dels pobres, home de pau i amic capaç del màxim perdó. La seva figura, proclamada a la Sagrada Família el passat 23 de novembre, és avui signe d'esperança i crida a la conversió. Un fascicle editat pels Amics de Mn. Gaietà recull el seu testimoni i ofereix pregàries per invocar-ne la intercessió. Es pot adquirir en temples jubilaris i al Bisbat.

Programa diocesà a Ràdio Estel: «Sé de qui m'he refiat». Els diumenges a Ràdio Estel emet el programa «Sé de qui m'he refiat» a les 21 h. Aquest espai està elaborat pels serveis de comunicació del Bisbat de Terrassa i estarà dedicat a tractar informacions de la diòcesi.

Festival Har Tabor 2025 a Montmeló. El dissabte 4 d'octubre, de 16 a 23.30 h a Can Guitet, els joves gaudiran d'oració, concerts i testimonis per descobrir esperança i comunitat, en el Festival Worship Har Tabor 2025. Les entrades ja estan disponibles, amb beques i ajuts econòmics.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Imágenes del Buen Pastor

Permitidme que dirija hoy mi reflexión de modo especial a los pastores de la Iglesia, a mí mismo como obispo, a los presbíteros y a los diáconos. Porque nos es necesario de vez en cuando actualizar la conciencia de lo que somos, de nuestra propia identidad. Cuando Jesús envió a sus apóstoles a predicar la Buena Nueva, estos se dispersaron por todo el mundo y fueron predicando y creando y fundando comunidades, iglesias, dejando unos representantes suyos, un sucesor suyo como obispo, con unos ancianos y unos diáconos como colaboradores suyos. Así lo vemos en los Hechos de los Apóstoles y en las cartas de san Pablo. Este es el origen de las iglesias locales o particulares unidas entre sí con los vínculos de la fe y de la caridad y formando así la Iglesia universal.

Pero, ¿cuál es la esencia y cuáles deben ser los rasgos característicos de estos sucesores de los apóstoles y de sus colaboradores que ya desde los primeros momentos de la Iglesia encontramos como responsables de las comunidades cristianas? Podemos resumirlo en tres ideas: consagración, comunión y misión.

Con la imposición de las manos hemos sido consagrados en Jesucristo el Buen Pastor, y de ahí deriva la comunión con él y entre nosotros, y la misión continuación de la suya y que compartimos también.

En este sentido podemos decir que la misión de los obispos, de los presbíteros y de los diáconos es la misma que la de los apóstoles, y la de estos fue participar de la misma misión de Cristo, como él mismo les dijo después de resucitar: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado a mí, también os envío yo a vosotros» (Jn 20-21). Y días después, antes de subir al cielo les dijo: «He recibido plena autoridad en el cielo y en la tierra. Id, pues, a todos los pueblos y haced discípulos míos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado» (Mt 28, 19-20).

Por eso se puede decir que la identidad y la misión de los obispos, de los presbíteros y de los diáconos es que somos imagen y presencia de Jesús Buen Pastor en medio del mundo. Esto es lo que somos, esta es nuestra identidad propia, de modo que quien nos mire vea la imagen de Jesús Buen Pastor, que da la vida por sus ovejas.

Y en segundo lugar, la suya es una misión de servicio, somos servidores no dueños, porque el mismo Jesús, cuando un día los apóstoles discutían entre ellos porque querían los primeros puestos, él los llamó y les dijo: «Ya sabéis que los gobernantes de las naciones las dominan co-

mo si fueran dueños y que los grandes personajes las mantienen bajo el su poder. Pero entre vosotros no debe ser así: quien quiera ser importante en medio de vosotros que se haga vuestro servidor, y quien quiera ser el primero que se haga vuestro esclavo; como el Hijo del Hombre, que no ha venido a ser servido, sino a servir y dar su vida como rescate por todos» (Mt 20, 25-28).

Solo así podemos entender qué es un obispo que literalmente significa supervisor, qué son los presbíteros que significa ancianos y qué son los diáconos que significa servidores. Ciertamente, no es fácil esto en el mundo actual y solo puede entenderse en la medida en que tenemos la mirada y el corazón puestos en Jesús presente en la Iglesia, no como un grupo o asociación, sino no como verdadera familia de Dios en la que cada uno tenemos un papel, una misión, y todos somos necesarios como ocurre también en la familia humana. Y como familia nos necesitamos unos a otros, necesitamos vivir y experimentar la fraternidad ministerial entre nosotros y necesitamos también experimentar la ayuda, la colaboración, la oración y el afecto de los fieles.

Ser presencia de Jesús que es el Buen Pastor y Servidor, esa es la identidad del ministro de la Iglesia, esa es la vocación a la que hemos sido llamados y esa es la petición que debemos presentarle todos, que llame y nos envíe servidores suyos, consagrados a ser presencia suya. Como dice también Jesús: «La cosecha es abundante, pero los segadores son pocos. Rogad, pues, al dueño de los sembrados que envíe más segadores» (Lc 10,2). Porque los necesitamos.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

